

כששלח רבינו קבוצה של תלמידים 'שלוחים' בשנת
תשט"ז – הורה שלא יהיו בארץ יותר משלושים יום, כדי
שלא תהיה 'שאלה' הלכתית על היציאה לאחר מכן¹.

¹. תורת מנחם חיי"ז ע' 28.

[ולמעשה שבתחילה אמר רבינו שבדעתו שיהיו בארץ יותר משלושים יום, והביע
תקוה שיימצא היתר הלכתי לכך מרב מורה הוראה (תורת מנחם חיי"ז ע' 357 הערה
256). אך למסקנה שלל זאת והגביל את זמן שליחותם לפחות משלושים יום].
ובאגרות קודש חיי"ח ע' תג :

"בשאלתנו בהנוגע להנסיעה לאה"ק ת"ו למשך איזה חדשים. צע"ג בזה, באם אפילו
יש ברשותו המעות הנצרכות להוצאות הנסיעה וכו' יש להשתמש בהם לעניני צדקה,
ולא לנסיעה שאינו מובן התועלת בדבר.

נוסף על הענין שלאחרי שהות שלשים יום באה"ק ת"ו ישנה שקו"ט בהנוע ליציאה
משם, ומה להם להסתבך בשקו"ט וכו' אפילו באם תהיה המסקנה שאפשר לעשות
בלי פקפוק, ואף שרבים עושים כהנ"ל, אין זה מבטל את הספיקות והשקו"ט
שבדבר".

וכן הורה רבינו לעוד יחידים שביקרו בארץ – שלא
להישאר בארץ יותר משלושים יום² ברציפות³.

². ראה מה ששקו"ט בזה בקובץ הערות וביאורים גליון א'סד [תתרכסד] ע' 75 ואילך.

³. ראה שולחן מנחם ח"ז ע' קמז :

"לא להיות שם שלושים יום רצופים (אפשר להפסיק בינתיים על ידי ביקור באילת
וכיו"ב – שהיא מחוץ לגבולות ארץ הקודש)".